

A téli szénszállítások nehézségeinek elhárítására

A két legutóbbi szigorú tél tapasztalataiból okulva a Nehézipari Minisztérium és a szénbányászati trösztök most jól kidolgozott intézkedési tervvel várják az ismét bekövetkező jeges napokat, a tartós hideget, amikor megnehezül a bányákban a termelés és a szénszállítás.

Az intézkedések nagy része a hideg okozta üzemzavarok megelőzésére, a szállítópályák fagy- és hófúvás elleni védelmére, a vasúti szállítások nehézségeinek elhárítására vonatkozik. A Nehézipari Minisztérium bányászati-műszaki főosztálya pontosan tájékoztatta a MAV-ot az év végéig esedékes termelésről, a várható túlteljesítésekről, hogy a vasút ennek megfelelően helyezhesse készenlétebe az üres vagontokat az egyes bányavidékekre. Valamennyi szénbányászati trösztnél, bányászati-vasúti kooperációs bizottságok kísérik figyelem-

mel a bányák kocsisállítását. A Nehézipari Minisztérium kereskedelmi főosztálya előadót delegált az Országos Szállítási Központi Bizottságba, hogy gyorsan leadhassa, „vészjelelt”, ha vagonhiány jelentkezne. A mégis bekövetkező vagonhiányi nehézségek áthidalására — hogy a bányáknak minél rövidebb ideig kelljen üres kocsira várniok — a trösztök, a szállítópályák és a szénosztályozók közelében készletteret jelöltek ki.

A külszíni szállítózsalag — és csillapítók állandó takarítására, jégtelenítésére készenléti brigádokat szerveztek a bányákban. Az aknákat fűtéssel vagy légáram megfordításával védik a jegesedéstől. Nagy gondot okoz a trösztöknek a munkásszállító autóbuszok rossz állapota. A hibás kocsikat igyekeznek kicserélni. (MTI)

Felelősségteljes megbízatás

Véget érték a pártszervezetek vezetőségét új-jávasztó taggyűlések. Az üzemek, hivatalok, intézmények, termelőszövetkezetek kommunista pártalapszervezetük három éves munkáját tették mérlegre, s választották meg az új vezetőséget. A beszámoló elkészítése és a választás felelősségteljes feladatot jelentett. Felelősségteljes megbízatás az is, amit az újjáválasztott párt-szervezeti vezetőségek kaptak.

A beszámoló összeállításához sok útmutatást adtak kommunista párttagok, párttagok. A vezetőségek kérdezték, s a kérdéseket részletes, kimerítő válaszokat adtak. S ahol nem kérdezték, anélkül is mondták az emberek, mit tartanak jónak, mire kérnek választ, s mi-ben várnak állásfoglalást. A tapasztalatok szerint a vezetőségek jól felmérték, melyek területükön a vitás kérdések és ezeket a beszámolóban külön kiemelték, s a tisztázatlan problémákra általában választ adtak.

A jó beszámoló jó talajt teremtett az egészséges vitákhoz. A párttagok mindenütt, ahol elemeztek beszámolót hallottak, tevékenyebben, szívesebben fejtették ki véleményüket. Ez nem csoda, hiszen azt tapasztalták, hogy a vezetőség olyan kérdésekről beszélt, amely az embereket foglalkoztatja, s amelyeket maguk is hallanak szűkebb munkaterületükön. A beszámoló nagy része nélkülözötte a sablonokat, az általános kijelentéseket. Már alig lehetett ilyen fordulatokat hallani: ezt a feladatot elvégeztük, de vannak még hibák.

Az elemző, az eredményeket és hibákat lelkiismeretesen számbavevő beszámoló nemcsak a problémákat vetették fel, hanem keresték a választ az okokra és a megoldások hogyanjára. Ezzel nemcsak elvívta, hanem gyakorlatiassá is tették három év pártmunkájának felismerését, az újabb két esztendő feladatainak meg-

határozását. A tartalmas és bátorhangú vita az eddig végzett munka elismerését és tiszteletét jelentette még ott is, ahol a beszámoló elfogadását a vezetőség megválasztását jelentő igent és szókimondó bírálat előzte meg.

Sok munkát végeztek és gondot is vállaltak magukra pártvezetőségeink az elmúlt években. Pedig jóformán csak egyetlen érzés a jutalmuk, hogy fontos ügyért munkálkodnak, a pártért, munkatársaikért. Ez az érzés hatotta át őket akkor is, amikor a taggyűléseken a tevékenységüket bírálatot hallgatták. Voltak, akik aggodalmaskodtak a bírálatok hallatára. Azt mérlegelték, vajon nem több-e a bírálat, mint az elismerés, s úgy vélekedtek, hogy a pártmunka mérlege csak akkor lehet hű tükrre az elmúlt három év tevékenységének, ha az elismerés van túlsúlyban, a hibákat ért bírálattal szemben. Ezek az emberek figyelmen kívül hagyták azt az egyébként helyes kommunista szokást, hogy általában kevesebbet szólunk az eredményekről — s akkor is a tanulságok kedvéért — és többet a hibákról, a megoldásra váró feladatokról. Ezért kaptak több bírálatot a vezetőségek. Ez azonban nem csökkentette tekintélyüket, munkájuk értékét. Tudták és ma is tudják, amit vállaltak, a közösségért tették és tesznek, s nincs ennél magasabb érdeke.

Nincs mód rá, hogy e cikk keretében a tapasztalt hibák átfogó elemzését adjuk. De emlékeztetni akarunk arra, hogy probléma és feladat mindezt van. Igaz, hogy ezeket legpontosabban az adott pártszervezetben, munkahe-lyen tudják felmérni. Valamennyiben állásfoglalást várnak a dolgozók, legyen az üzemi, gazdasági, vagy a politikai élet eseményei kelte kérdés. A válaszadásnak nincs akadály. A párt politikájából fakad, hogy őszintén feleljünk, ne kerül-

gessük a „kényes” kérdéseket sem. Megfontoltan, de bátran mondjuk ki az igent, vagy a nemet. Azt is, így a szóbanforgó ügy megoldásának megvannak-e feltételei. Csak így erősödhet a jövőben is a párt és a tömegek közötti kapcsolat.

Az újjáválasztott vezetőségek is tapasztalják majd nap mint nap, hogy társadalmunk gondolkodó közösséggé vált. Az emberek szabadon mérlegelik az eseményeket, vitáznak. Ha valamilyen nem értenek egyet, nem lehet őket utasítással, parancsolgatással, vagy a hangerő fitogtatásával meggyőzni. Ez még inkább így van a kommunista esetében. Éppen ezért jó dolog az, ha a munkások véleményét nyilvánítanak, kezdeményeznek, de rendellenes, amikor a vezetők, a kommunista elmaradnak ettől a szókimondástól, a kezdeményező szellemről.

A munkás szókimondás láttán különösen szembetűnő az, ha a párttagok nem mondják ki nyíltan véleményüket. Erre is volt példa a vezetőségválasztó taggyűléseken. Vannak, akik diplomatikusan igyekeztek kifejezni gondolataikat. Emlékezzünk csak az ilyenfajta hozzászólásokra: „A beszámolóval elvileg egyetérték, de...” Az ilyen vélemény kifejtését nevezik egyesek diplomatikusnak, sőt, azzal is megtoldják, hogy ez a pártmunka új stílusából fakad. Pedig az ilyen vélemény nyilvánítás, a beszámoló ilyenfajta értékelése a kommunista eszmecsere, a pártélettel idegen szemléletet tükröz. Ugyanis az „elvileg egyetérték, de...” az esetek túlnyomó többségében most is azt kívánta elutasítani, hogy a felszólaló bizony nem értett egyet az elhangzottakkal. Ha pedig kontórfalazott, ahogy mondanak szokás, mellébeszél, bizony nem állt szó nélkül, mert ez nem jellemezheti a kommunista vélemény nyilvánítását. A párt mindig az őszinte szókimondásra nevelte és neveli ma is tagjait. Most sem kívánja meghonosítani új stílus címén a diplomatikus taktilitást, a hamisságot, a megalkuvást.

Mindezt, ahol kezd lábakra kapni az efféle diplomatia, az új vezetőségeknek következtetéseket kell levonniuk az ilyen jelenségekből a kommunista magatartására, a pártszervezet feladataira vonatkozóan. A megnevezett feladatok, a fokozott igények a gyakorlati tennivalók sokaságát tájékoztatják a parancsoló szűk-szélességgel. Ilyen körülmények között még ha őszinte is a véleménynyilvánítás, az elvi egyetértéssel nem sokra megyünk.

Nem fogadhatják el egyetlen alapszervezetben sem az olyan álláspontokat, amely csak elvileg ért egyet például azzal, hogy a gazdaság-szervező munka most a pártmunka fő területe, ugyanakkor a gyakorlatban csak egyéni érdekét nézze a vezető, a párttag. A kommunista tevékenységének mindezt és mindenkor a többség a közösség javát kell szolgálniuk, ezzel nem lehet csak elvileg egyetérteni, s a gyakorlatban másként cselekedni.

A taggyűléseken elhangzott bírálatok, s úgy hisszük, ezek a néhány megjegyzések csorbítják a kommunista tekintélyt, sőt felelősségét hangsúlyozzák. A taggyűlési hozzászólásokban kifejtett észrevételek útmutatók az újabb két esztendő munkájához. Ezzel az utra-valóval is a megbecsülést, az elismerést és a bizalmat kapták az új vezetőségek. A kommunista számára pedig a bizalom a legnagyobb elismerés, hajtóerő minden-napos felelősségteljes megbízatásuk ellátásához.

NAGY PÁL

Lehet-e főállattenyésztő egy lány?

Az algyői Új Élet Tsz igazgatósága felmondott Gulyás Irén agrármérnöknek. Indoklás: a gazdaság állattenyésztése nem annyira fejlett, hogy mérnököt foglalkoztasson.

Meglepő? Kétségtelen. De ez csak a diplomácia nyelve.

A síma megfogalmazás nem változtat a lényegen. Gulyás Irén megbántott, elkeseredett. Szép tervekkel, nagy akarással s talán — ami fiataloknál nem bűn — a hivatás kissé romantikus megálmodásával kezdte pályáját. Most úgy érzi: az élettől megkapta az első kijárató pofont.

Miért? Miért?

Miért? — kérdezi önmagától.

— Mert önálló voltam? — válaszol ugyancsak maga.

A kérdés az: a főállattenyésztő önállósága károsan befolyásolta-e az állattenyésztés fejlődését?

— Nem mondhatjuk, hogy kárt okozott, hiszen mindezt ott voltunk, kilgázítottunk idejében — mondja Székfü László tsz elnök.

— Akkor?...

— Néha olyan utasításokat adott az állatgondozóknak, amelyekről én nem tudtam. — S az elnök elvtárs példát említi a fejéssel, a bőkezű takarmányozással kapcsolatban. Felrója, hogy Gulyás Irén makacsul ragaszkodott az egyetemi „szöveghez”, holott a valóságos élet mást írt elő.

— Hanyagul végezte a papírmunkát — toldja meg Nyíri Gyula főagronómus. — Márpedig végül is a papír dokumentálja, ki hogyan dolgozik!

Talán mégsem csak ez. Inkább az állatállomány fejlődése, minősége, hozama. S ebben előrelépés történt. Mind az elnök, mind a főagronómus elismeri, hogy az utóbbi időben az állomány minősége javult, szakszerűbb a gondozás, az etetés. Az anyakocák száma két év alatt 50-ról 131-re szaporodott. Az idén takarmánytápot adtak a sertéseknek, malacoknak, fejősteheneknek. Több tejet és húst kaptak — olcsóbban.

Csodabogár

Mindez kinek, helyesebben kinek az érdeme? A miénk — mondják. A siker tehát „mindnyájunk” dicsősége, a hiba egyedül a főállattenyésztő bűne.

— Valljuk be, nem itt a helye az ilyen kislánynak. Mondtam is neki, fogadjon el a biztosítót — sajnálkozik a tsz elnök.

De önféjű kislány ez az Irénke. Ime, hívták Szegedre az Állami Biztosítóhoz kárbecslőnek. Jó fizetés, város, könnyebb munka — és ő mégis itt maradt. Lám, vannak ilyen „csodabogarak”, akik ragaszkodnak a faluhoz. A sárhoz. A bűzös, káromkodós istállóhoz.

Irénke bogárszemű, kedves arcú, szerény ember. A gödöllői agráregyetemen végzett egy évvel ezelőtt. Mi marasztalja falun?

— Szeretem az állattenyésztést. Valami hasznosat, jót akartam produkálni. Házi törzskönyvet vezettem 37 gümőkörmentes tehénről; ismerem őseiket, tejhozamukat. Tápetetéssel elértük, hogy a tejhozam emelkedett. Törzskönyveztem az anyakocákat is... Szerettem volna megvalósítani mindazt, amit tanultam, csaknem újra olvastam az állattenyésztési enciklopédiát — magyarázza.

Lényegében most járja a gyakorlat iskoláját. Talán kissé makacsul ragaszkodik a tudomány szavához, a szakszöveghez. Kétségtelen, olykor hibázott, tévedett, mint minden pályakezdő, aki valamit akar, aki valamit tesz. Munkája 21 állattenyésztőnek, a brigádvezetőnek és a tsz igazgatóságának jóindulatú segítségét feltételezte. Hogyan nevelték?

— Kaptam egy fegyelmet a hanyag takarmányozási naplóért. Bevallom, gyengém az írói munka. Szakmai kérdésekben többször vitáztam az elnök elvtárral, s mindig kitartottam, amikor éreztem, hogy igazam van.

A segítség: felmondás

Ezek a befejezetlen viták olykor ellentétes utasításokat szültek, amik nem használtak sem az elnök, sem a mérnöknek tekintélynek. Talán ezek is magyarázzák azt, mit Nyíri főagronómus mondott:

— Nem fogadnak szót neki az állattenyésztők. Lehet, hogy mi is hozzájárultunk ehhez; lehet, hogy nem segítettük eléggé.

E villanásnyi önkritika után jön a logikai bukfencc: azzal „segítették” tovább, hogy felmondtak neki.

A miértek miéértje mögött — hol rejtve (hiszen nem politikai kimondani), hol bizalmas magunk között — mindegyre előbukkan egy végső érv: nem neki való a tsz.

— Egy 21 éves ifjútól, és főleg lánytól nem szívesen vágják zsebre az oktatást azok, akik harminc éve élnek e munkának — ismerte el Székfü elvtárs.

— Valamilyen írói munkán, vagy szakosított állami gazdaságban megfelelne — vélekedett Nyíri főagronómus.

— Fiatal és, ugye, mint nő is gyengébb — magyarázta Pálfi Antal igazgatósági tag.

Kötelesség lett volna

E megjegyzések közös nevezője az: sajnos, csak nő... Mert a főállattenyésztőnek hajnali 4-kor kint kell lenni, késő este kint kell lenni, a takarmányporciózások kint kell lenni — sorolták. Kérdem: melyik férfi szalamber teszi ezt naponta? S mire jó a brigádvezető, ha a gyakorlati feladatokat, ellenőrzéseket nem végzi? Ahol fegyelmezett, szakképesített állattenyésztők dolgoznak, talán felesleges is

állandóan a körükre nézni. (Persze ehhez az is kellene, hogy az Új Élet tsz állatgondozói a téli tanfolyamon ne a növénytermesztésre oktassák, hanem a szakszerű, tudományos állattenyésztésre.)

Még egy figyelemreméltó megjegyzést — nagy igazságot — hallottam a főagronómustól:

— Nem elég a szakmai szeretni, el is kell igazodni benne.

Nos ebben az eligazodásban segíteni a pályakezdő agrármérnököt, igazi vezetői és kommunista-munkatársi gesztus lett volna. Sőt kötelesség. Gulyás Irént sok ambíció, terv, tettvágy fűtötte. Több tsz-taggal beszéltem: kedvesen szóltak róla. Egyesek csupán azért marasztalták el „rátermettségében”, mert nő. De olyant is mondtak:

— Buta az a kislány, korán reggel, hóban és sárban megy ki a majorba. Néha még éjjel is ellenőrzött. Ezért tanult ennyit?

Az agrármérnökön azonban most is következetes: állattenyésztő marad. Bárhova kerül. Néha azért önkéntlenül megszólal egy benső hang: hát érdemes?... Feltétlenül!

Balogh Ödön

Befejezte ideit tervét a DÁV Szegedi Üzletigazgatósága

A DÁV Szegedi Üzletigazgatóságán ezekben a napokban készültek el az ideit mérlegek. Mint ahogy erről Kovács János igazgató beszámolt, a szegedi üzletigazgatóság december 16-án teljesítette ideit tervét. 1964-ben több mint 200 millió forint értékű munkát végeztek el. A hálózatépítésre, valamint korszerűsítésre közel 40 millió forintot fordítottak idén Csongrád megyében.

Nagy gondot fordítottak a lakosság egyre növekvő vil-

amosenergia ellátásának biztosítására. Ennek érdekében 14 transzformátor-állomást építettek, Szegeden pedig 2 és fél millió forintértékben 10 és 20 kilovoltos kábeleket fektettek le. Idén a DÁV Szegedi Üzletigazgatósága 32 termelőszövetkezetet villamosított. Terve felül kapott energiát a tápié Tiszatáj, a rőszkei Lenin, a bordányi Munkásor, a balástyai Gajgonya, a szatymazi Béke, a szegedi Móra Ferenc és a

cserebökényi Népszabadság Tsz. Jónéhány külterületi iskolát is villamosítottak. Így többek között a zákányszéki, terven felül pedig a Székkutas melletti csicsatéri általános iskolát.

Kovács János igazgató elmondta, hogy az év hátralévő napjaiban mintegy 10 millió forint értékű munkát végeznek el. Az elképzelések szerint 2 és fél millió forintot fordítanak új hálózat építésére.

Futószalagon a Moszkvics

A népszerű szovjet személygépkocsi, a Moszkvics módosított típusát sorozatosan gyártják a Szovjetunióban. Ezt a szovjet személygépkocsit egyaránt kedvelik a skandináv országokban, a forró Afrikában, Európában és Ázsiában sok-sok országában.

Képünkön: A futószalag végéről legördülnek a kész személyautók